

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Cesc Gelabert confessa que és possible que sàpiga més de futbol que de dansa. És el que té haver estat futbolista de jove, ser mereixedor de la insígnia d'or de l'equip i haver trepitjat el camp des dels quatre anys. El coreògraf està exaltat. Tenia un somni: crear una coreografia on analitzés els moviments dels jugadors del club, d'aquell Barça de Guardiola, del de Rijkaard o el de Tito. Aquest somni s'ha fet realitat en *Foot-ball* –pronunciat meitat a l'anglesa, meitat a la catalana–, un espectacle que posa en diàleg les dues disciplines i eleva el joc del Barça a categoria artística.

La iniciativa li va encantar al mateix Futbol Club Barcelona, que hi col·labora com a patrocinador. I també va trobar immediats suports al Teatre Nacional de Catalunya, que el coprodueix amb la companyia Gelabert-Azzopardi i el presentarà a la seva sala Tallers, del 22 de gener a l'1 de febrer. La productora Mediapro, que va cedir les imatges necessàries per a la part projectada de l'espectacle, preveu, a més, rodar-ne una versió audiovisual.

“El meu espectacle no va de l'aspecte sociològic sinó purament tècnic del mateix moviment. M'agradaria que fos una lupa sobre els moviments d'aquests jugadors”, diu un molt eloqüent Gelabert. “La dansa és habitar el cos i la ment. Aquesta idea és important i per transmetre-la m'interessa aquest esport, és un sistema de signes que l'espectador desxifra. La gent hi està molt familiaritzada. I jo no poso l'accent en la part competitiva, l'esport no és només això. En aquest sentit, m'agradaria que ajudés a reduir tensions”.

Mai a la vida haurà tingut la dansa la possibilitat d'interessar un públic tan ampli. Ni de convocar tants mitjans de comunicació com en la roda de premsa del Camp Nou. Que en què se semblen el futbol i la dansa? “Doncs, per començar, si has de controlar una pilota necessites tenir una cama lliure, i aquest mateix principi és el que segueix un ballari per expressar una música: posar el pes sobre una cama i deixar l'altra lliure”. Després hi ha el xut. “Per a això has d'inclinar-te si no vols acabar donant una puntada de peu a terra”, apunta el degà de la dansa contemporània a Catalunya, incorporant-se per fer una demostració. “I segons la direcció que ha de prendre la pilota, obriràs la cama en *dehors*, com

ALEX GARCIA

Gelabert, ahir, davant la gespa del Camp Nou on va tenir lloc la presentació de la seva nova creació

El coreògraf compleix el seu somni de crear un espectacle analitzant el moviment d'ídols com Messi, Iniesta o Puyol: es diu 'Foot-ball'

Cesc Gelabert treu a ballar el Barça

si fos una pala de golf, que és el que fas en la dansa”.

Però parlem de Messi. “Messi té la virtut de córrer mentre dona copets a la pilota i havent de superar en velocitat els que el segueixen... –diu Gelabert–. I aquí, si observes el gol del Getafe a càmera lenta, veus el temps de cada pas: és d'una velocitat endiablada!”.

Gelabert té aquest cop set ballarins que vénen de camps diversos, del hip-hop o de la clàssica. “M'hauria agradat que fossin onze, com en un partit, però el pressupost no donava per a més”, confessa. El mateix creador s'hi uneix en breus aparicions i junts interactuen amb imatges del Bar-

ça de les últimes generacions, així com altres dels mateixos ballarins... mostrades al ralenti.

Messi, Iniesta, Xavi, Puyol, Valdés... són els protagonistes d'aquestes projeccions. “Ens centrem en el Barça, sí, no sé què ens diran a Madrid... però és que és especialment estètic: es basa menys en la força i més en la combinació. Perquè el problema és mental i emocional: per què un ballari arribi, es necessita una emoció, i per què el gol entri, també”, comenta Gelabert. El muntatge intenta reproduir la dramàtica del futbol i es presenta en diverses seccions. Una d'elles dedicada a coses fallides, “com el

El TNC coprodueix la peça, que s'estrenarà el dia 22 de gener i serà enregistrada per Mediapro

gol d'Iván del Espanyol, que encara em fa mal d'estómac”, o una altra de faltes, on els ballarins també fan accions físiques.

Jordi Morató, amb qui Gelabert ja va col·laborar en l'homenatge a Vicente Escudero, s'encarrega de la creació audiovisual, que no ha estat senzilla, ja que ha de combre-

gar amb la coreografia a l'escenari. I la música original –que inclou tant el bombo o la trompeta futbolística com el clave– és de Borja Ramos i ha estat gravada per estudiants de l'Esmuc. Per al vestuari, Lydia Azzopardi les ha pasades magres ideant roba acolorida que destaquï sobre les imatges publicitàries del camp...

I els jugadors? Va poder Gelabert conversar amb els divos? “M'hauria encantat que dialoguessin amb els ballarins, però no ho vaig demanar, són gent molt ocupada”, apunta amb la modèstia del fan.

No és la primera vegada que el Barça posa la seva força mediàtica, com la va definir Carles Vilarrubí, el seu vicepresident, al servei de la cultura. Al llarg dels anys ha firmat convenis amb diverses fundacions i entitats. Va difondre, sense anar més lluny, l'obra d'Espriu al costat de la conselleria de Cultura. I no és la primera vegada que col·labora amb el TNC, ja ho va fer a *Els nostres tigres beuen llet*. “El futbol és un esport, però tenim jugadors capaços d'evar-lo a categoria d'art”, va afirmar Vilarrubí. “No podia imaginar una iniciativa millor per al club que *Foot-ball*”.

El Museu Picasso fia la temporada al tàndem del pintor malagueny amb Dalí

TERESA SESÉ
Barcelona

La relació entre Pablo Picasso i Salvador Dalí és el tema de l'exposició estrella de la nova temporada del Museu Picasso, que al llarg de l'any, encara que en mostres més modestes, també celebrarà l'amistat del pintor malagueny amb la família Reventós i la passió per El Greco. Organitzada conjuntament amb el Mu-

seu Dalí de Sant Petersburg a Florida, on actualment està a la cartellera, *Picasso/Dalí, Dalí/Picasso* incorpora algunes novetats respecte a l'exposició dels Estats Units (25 obres diferents) i, segons va avançar el seu director, Bernardo Laniado-Romero, reticent encara a desentranyar més detalls, incidirà en quatre grans àmbits: la visita de Dalí a Picasso el 1926, la seva vinculació al moviment surrealista, les respostes als

horrors de la Guerra Civil i la vinculació de tots dos a Velázquez.

La sola invocació de Picasso i Dalí fa preveure la tornada de les cues al carrer Montcada, que en els últims mesos s'han anat reduït notablement gràcies a la posada en marxa d'un sistema de venda d'entrades per internet i a l'existència d'una pantalla electrònica que anuncia el nombre de tiquets disponibles per franges horàries. Amb l'objecte de millorar la quali-

tat de la visita, el nombre de persones que poden accedir per hora és de 400. El museu va tancar el 2014 amb 921.586 visitants i un augment del públic local, que ha passat de significar un 4% del total a un 12%.

Una de les estratègies de l'actual direcció per continuar augmentant les visites dels barcelonins és la rotació d'obres de la col·lecció permanent. Aquest mes de gener, per exemple, s'incorporaran 81 obres que estaven en les reserves o procedents de dipòsits temporals, com l'obra *Nan*, a la sala de Las Meninas, o *El taller de La Califòrnia*.

El pressupost anual del Museu Picasso, que aquest 2014 ja ha

funcionat com a Fundació, ascendeix a 8 milions d'euros, dels quals 750.000 són aportats per l'Ajuntament de Barcelona, xifra que coincideix pràcticament amb la quantitat prevista per a aquest 2015 per a exposicions (726.221 euros).

Picasso/Dalí, Dalí/Picasso serà a la cartellera del 20 de març al 28 de juny. I a la tardor arribarà *Picasso i els Reventós*, que com *La passió grequiana de Picasso* –que acollirà el *Cavaller ancià* d'El Greco, procedent del Prado– s'exhibirà d'octubre a maig. Totes dues tindran com a comissària Malén Gual. Així mateix, el museu última la publicació d'un catàleg raonat de pintura.